

Kurt Högnäs:

Kontrabas till valarna, 2001

Ljuset har skisserat en segelbåt. Med manskapet i en fördjupning under sig. Masten darrar utan uppehåll, som ett spröt ur det sänkta hjärtat. Någon håller alltjämt stånd på däck. Som om man väntade på sitt ansikte. Man kan ro ut i sin jolle, beslutsamt rakt igenom. Och bli alltmer förvissad. Han övergav inte sin farkost. Han finns ombord på skimret.

Kurt Högnäs:

Kontrabas till valarna, 2001

Natten har ett avtag, det leder till de mycket tysta. De ligger där just under evigheten, man hör dem knappt. Man går bort, man sänker huvudet och ber en kuvad bön. Att bli befriad, att ges dispens. Från att växa. Och än mer från att ha vuxit.

Kurt Högnäs:

Kontrabas till valarna, 2001

En sten genom vattnet. På väg mot magman. Där nere leker planeternas barn. I ett märkligt bubbelbad med eld över bröstet. Deras lekar går djupt, alltför djupt för dykare. De bildar kontrabas till valarna.